

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński (przewodniczący)

SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)

SSN Paweł Kołodziejski

Protokolant Weronika Woźniak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Departamentu do Spraw
Wojskowych Zbigniewa Siejbika

w sprawie **mjr. J. M.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniach 2 sierpnia, 22 listopada, 8 grudnia 2023 r., 10 stycznia, 7 lutego 2024 r.,
19 marca 2024 r.

apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu

z dnia 4 października 2022 r., sygn. akt So 6/21,

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 1 w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego mjr. J. M. od popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 178a § 1 k.k. i uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 2, 3, 5 i 6, a kosztami sądowymi w tej części obciąża Skarb Państwa;**
- 2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

3. zwalnia oskarżonego mjr. J. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

[J.J.]

Małgorzata Bednarek Igor Zgoliński Paweł Kołodziejski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	I KA 23/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z 4 października 2022 r., sygnatura akt Sąd. 6/21		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
☐ oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
☐ oskarżyciel posiłkowy		
☐ oskarżyciel prywatny		
☒ obrońca		
☐ oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
☐ inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości	
	☐ w części	☒ co do winy
		☒ co do kary
		☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
☒	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
☐	art. 439 k.p.k.
☐	brak zarzutów

1.4. Wnioski

☐ uchylenie	☒ zmiana
------------------------------------	--

2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY

2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	Mjr J. M.	Oskarżony spożył 100-150 ml wódki 40 % w dniu 16 stycznia 2021 r. pomiędzy godziną 23:00, a 23:40. W czasie spożywania alkoholu oskarżony przebywał sam. Zarówno przed wypiciem alkoholu, jak w trakcie tej czynności, oskarżony spożywał posiłek. Następnie około godziny 23:45 oskarżony kierował samochodem marki J., nr rej. [...] jadąc ulicą W. w Z., po czym zatrzymał się przy sklepie monopolowym na ulicy M. w Z. Po powrocie ze sklepu i wykonaniu manewru cofania kierowca zmienił kierunek jazdy i udał się w kierunku ul. [...], następnie w ul. [...] ul. [...]. 16 stycznia 2021 r. służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie miasta Z. pełnił sierż. R. O. i sierż. szt. A. B.. Około godziny 23:50 ww. funkcjonariusze dokonali kontroli pojazdu J. , nr rej. [...], zatrzymując pojazd przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych na ulicy [...].	wyjaśnieni a oskarżone go	k. 81-81 v.
2.1.1.2	Mjr J. M.	W przypadku spożycia 16 stycznia 2021 r. 100-150 ml wódki, na krótko przed wyjściem z domu, stężenie alkoholu we krwi oskarżonego w momencie zatrzymania tj. 16 stycznia 2021 r. o godz. 23:50 wynosiło co najwyżej 0,45 ‰. Powyższe obliczenie zostało dokonane z uwzględnieniem wagi oskarżonego - 84 kg i wzrostu - 184 cm. W toku postępowania odwoławczego, biegła w opinii uzupełniającej rozważyła wariant spożycia przez oskarżonego wskazanej ilości alkoholu w określonym powyżej czasie. Biegła uznała,	opinia toksykologiczna z dnia 10 listopada 2023 r. i opinia pisemna uzupełniająca z 29 grudnia 2023 r.,	k. 66-73 k. 85-88

	przyjmując, iż oskarżony 16 stycznia 2021 r., zakończył spożywanie 100-150 ml wódki, wyszedł z domu i rozpoczął kierowanie pojazdem, stężenie alkoholu w chwili zatrzymania wyniosłoby maksymalnie 0,45 ‰. Należy wskazać, iż dokonując ww. obliczeń biegła dysponowała wynikami badań krwi oskarżonego na zawartość alkoholu pochodzącymi z pobrań z dnia 17 stycznia 2021 r.	opinia ustna uzupełniająca złożona na rozprawie przed Sądem Najwyższym z dnia 7 lutego 2024 r.	k. 125-127
--	---	---	------------

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----------	--	-------	-------------

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego	Sąd Najwyższy uznał wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania odwoławczego za wiarygodne, albowiem brak jest w sprawie dowodu, który by im przeczył. W toku postępowania przygotowawczego, jak i przed sądem I instancji nie przeprowadzono dowodu, który stałby w sprzeczności ze złożonymi przed sądem odwoławczym wyjaśnieniami oskarżonego co do czasu, ilości i rodzaju spożytego alkoholu w dniu 16 stycznia 2021 r.

2.1.1.2 opinia toksykologiczna z 10 listopada 2023 r. opinia pisemna uzupełniająca z 29 grudnia 2023 r., opinia ustna uzupełniająca złożona na rozprawie przed Sądem Najwyższym w dniu 7 lutego 2024 r.	Sąd Najwyższy uznał sporządzone na etapie postępowania odwoławczego opinie za jasne, spójne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się. W sprawie brak jest dowodów umożliwiających podważenie zasadności wniosków wynikających z opinii. Biegła w nich rozważała w ramach badania retrospektywnego różne warianty dot. czasu i ilości spożytego alkoholu i posiłku. Z treści ww. opinii oraz uznanych za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego wynika, iż w przypadku spożycia przez oskarżonego 100-150 ml wódki w dniu 16 stycznia 2021 r., tuż przed rozpoczęciem kierowania pojazdem i zatrzymaniem, stężenie alkoholu w chwili zatrzymania wyniosłoby maksymalnie 0,45 ‰.

**2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające
znaczenia dla ustalenia faktów)**

<i>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</i>	<i>Dowód</i>	<i>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</i>
-----	-----	-----

**1. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC
ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSEKÓW**

<i>Lp.</i>	<i>Zarzut</i>
1.	obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 201 § 1 k.p.k. oraz art. 170 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie opinii toksykologicznej innego biegłego, względnie instytutu ekspertyz kryminalistycznych, podczas gdy przeprowadzone w sprawie opinie biegłej z zakresu toksykologii ☒ zasadny ☐ częściowo zasadny ☐ niezasadny

I.O. zawierały istotne braki i sprzeczności, które ją dyskwalifikowały i nie pozwalały na ustalenie rzeczywistego stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w chwili kierowania przez niego samochodu osobowego w dniu 16 stycznia 2021 r. o godzinie 23:50; przede wszystkim biegła I.O. wskazując, że w materiale dowodowym brakuje wszystkich danych dla określenia retrospektywnie zawartości alkoholu we krwi oskarżonego wynikające stąd wątpliwości rozstrzygnęła na niekorzyść oskarżonego przyjmując jako jedynie wiarygodną wersję najbardziej niekorzystną dla J. M. , to znaczy, że w chwili zatrzymania oskarżonego przez Policję zawartość alkoholu we krwi oskarżonego była najwyższa, a potem w ciągu ponad 2 godzin spadała liniowo - do chwili pobierania próbek krwi od oskarżonego; w materiale dowodowym brak podstaw do przyjęcia takiego założenia, a biegła nie rozważając innych wariantów przebiegu krzywej zawartości alkoholu we krwi oskarżonego naruszyła także art. 5 § 2 k.p.k.; biegła co prawda wskazała, że w nie jest możliwym, aby w chwili pierwszego pobrania krwi stężenie alkoholu we krwi oskarżonego było maksymalne, ale nie rozważyła innych możliwości w szczególności tej, kiedy (przy zgromadzonym materiale dowodowym) maksymalne stężenie krwi mogło wystąpić najpóźniej między godziną 23:50 a godziną pobrania pierwszej próbki krwi od oskarżonego, czyli - 1:42 i ile to maksymalne stężenie wynosiło; niezrozumiałym jest również dlaczego biegła w swojej opinii uzupełniającej nie uwzględniła prawdziwych, obiektywnie przez lekarza potwierdzonych danych odnośnie wzrostu i wagi oskarżonego opierając się na danych podanych na miejscu pobrania krwi, mimo że niejednokrotnie zdarza się, że dane podawane przez osoby będące pod wpływem alkoholu są pomyłone, a również policjanci lub medycy mogą się pomylić zapisując je w pośpiechu; biegła przy wyborze

najniekorzystniejszej dla oskarżonego wersji zdarzeń powołała się na subiektywną, dowolną ocenę pozostałego materiału dowodowego (wypowiedzi świadków o zapachu alkoholu, rzekomy nietypowy styl jazdy oskarżonego), które są zawodne i nie mogą stanowić podstaw do ustalenia stężenia alkoholu we krwi człowieka, należy przy tym zauważyć, że nielogicznym jest powoływanie się na rzekomy opis zachowania oskarżonego w chwili przebywania w szpitalu przy pobraniu pierwszej próbki krwi jako - dowód jego znacznego stanu nietrzeźwości, albowiem w chwili pobierania pierwszej próbki krwi - zawartość alkoholu we krwi oskarżonego wynosiła 0,47 ‰, zatem znajdował się on wówczas w stanie po użyciu alkoholu, co podważa uproszczone wnioski biegłej, zaakceptowane przez Sąd; Sąd w niniejszej sprawie bezkrytycznie zaakceptował opinie biegłej I. O. oddalając wniosek obrony o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii co miało wpływ na treść wyroku, albowiem Sąd ustalił w wyroku, że oskarżony w chwili poruszania się samochodem miał 0,87‰ alkoholu we krwi, podczas gdy ustalenie to jest co najmniej przedwczesne, albowiem opinia toksykologiczna zawiera istotne braki i bardziej prawdopodobnym jest to, że oskarżony miał znacznie niższe stężenie alkoholu we krwi, aniżeli to ustaliła biegła, co może mieć wpływ na zastosowaną sankcję karną wobec mjr. J. M.;

rażąco surowych kar i środków karnych za oba czyny, podczas gdy okoliczności czynu i właściwości osobiste oskarżonego przemawiają za warunkowym umorzeniem postępowania i orzeczenie co najwyżej rocznego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym; okolicznościami tymi są zawartość alkoholu we krwi oskarżonego, która była istotnie niższa niż jeden promil, późna pora poruszania się

- ☐ zasadny
- ☐ częściowo zasadny
- ☒ niezasadny

samochodem przez oskarżonego i mały ruch pojazdów, który występuje w Z. o tej porze, fakt przyznania się przez oskarżonego do zarzucanych mu czynu, przeproszenie pokrzywdzonych, brak jakichkolwiek trwałych negatywnych następstw czynu oskarżonego dla pokrzywdzonych, dotychczasowa wieloletnia, nienaganna służba jako żołnierza zawodowego, a zatem incydentalny charakter czynu oskarżonego oraz negatywne konsekwencje, jakich mjr J. M. doznał na skutek samego postępowania (brak awansów, brak wypłaty wielu dodatków do pensji); okoliczności te wskazują, że cele postępowania karnego będą osiągnięte już w przypadku orzeczenia warunkowego umorzenia postępowania na stosowny okres próby.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzut z pkt. 1 apelacji okazał się zasadny w zakresie w jakim obrońca wskazywał na istotne braki i sprzeczności w treści opinii sporządzonych na etapie postępowania przygotowawczego oraz przed sądem I instancji (opinia nr 26147/03/21 z 2 czerwca 2021 r., uzupełniona następnie opinią 30134/02/22 z 7 lipca 2022 r.), które wynikały zdaniem obrońcy z braku rozważenia przez biegłą różnych wariantów przebiegu krzywej zawartości alkoholu we krwi oskarżonego. Analiza treści dotychczas sporządzonych w sprawie opinii doprowadziła Sąd Najwyższy do uznania, iż w sprawie zachodzi konieczność uzupełniania postępowania dowodowego. W pierwszej sporządzonej w sprawie opinii nr 26147/03/21 biegła uznała, iż stężenie alkoholu we krwi oskarżonego w chwili zatrzymania wyniosło 0,84 ‰. Wskutek wątpliwości zgłaszanych przez obrońcę w toku przed sądem I instancji dopuszczono dowód z opinii uzupełniającej. Z treści opinii uzupełniającej nr [...] wynikała z kolei wątpliwość co do prawidłowości metodologii przyjmowania przez biegłą danych umożliwiających ustalenie poziomu alkoholu za pomocą badania retrospektywnego.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy dopuścił na podstawie art. 201 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. dowód z opinii uzupełniającej biegłej I.O. Biegła w toku postępowania przed Sądem Najwyższym sporządziła trzy opinie uzupełniające.

W dwóch pierwszych podtrzymała swoją opinię złożoną na etapie tak postępowania przygotowawczego, jak i w toku postępowania przed sądem I instancji. Natomiast w toku przesłuchania na rozprawie w dniu 8 grudnia 2023 r. i 7 lutego 2024 r., na wniosek obrońcy oskarżonego biegła rozważała wynikający z wyjaśnień mjr. J. M. wariant zakładający spożycie przez niego alkoholu w postaci wódki w ilości 100-150 ml tuż przed zatrzymaniem. W efekcie swoich rozważań biegła wprost wskazała, że przy tych założeniach należy przyjąć, iż w chwili zatrzymania oskarżonego stężenie alkoholu etylowego w jego krwi wyniosło 0,45 ‰. Z powyższego wynika, iż ze sporządzonych w sprawie opinii toksykologicznych dotyczących ustalenia poziomu alkoholu we krwi oskarżonego w oparciu o badanie retrospektywne, można równolegle wyprowadzić co *najmniej dwie równorzędne wersje* możliwego przebiegu zdarzenia, co do kluczowego z perspektywy przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 178 a § 1 k.k. ustalenia, czy oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości prowadząc pojazd mechaniczny w dniu 16 stycznia 2021 r. Podstawę pierwszej wersji stanowiły opinie toksykologiczne sporządzone w toku postępowania przygotowawczego oraz przed sądem I instancji, na podstawie których przyjęto, że oskarżony w chwili zatrzymania znajdował się w stanie nietrzeźwości (0,84 ‰ alkoholu we krwi). Podstawą dowodową drugiej wersji były wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania odwoławczego oraz sporządzona w oparciu o nie opinia uzupełniająca biegłej z zakresu toksykologii.

W związku z powyższym wobec zaistnienia dwóch równoprawnych wersji przebiegu zdarzenia, stwierdzić należy, że w sprawie wystąpiły wątpliwości o nieusuwalnym charakterze, gdyż wyczerpano wszystkie możliwości dowodowe w sprawie – co zgodnie z treścią art. 5 § 2 k.p.k., należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, realizując tym samym jedną z podstawowych zasad procesu karnego. Wśród znamion występku z art. 178 a § 1 k.k. jest znamię stanu nietrzeźwości w chwili prowadzenia pojazdu. Ustawodawca w art. 115 § 16 k.k. wyznaczył ją na poziomie przekraczającym 0,5 ‰ alkoholu we krwi. Wątpliwości w tym obszarze mają więc kluczowe znaczenie dla przypisania odpowiedzialności karnej oskarżonemu w niniejszej sprawie, a ich nieusuwalność skutkować musi uniewinnieniem oskarżonego mjr. J. M. od zarzucanego mu czynu z art. 178 a § 1 k.k. W tym miejscu wskazać należy, że Sąd Najwyższy miał w polu widzenia fakt, iż zachowanie oskarżonego

wypełniło znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. Jednakże w dniu wyrokowania doszło do przedawnienia jego karalności (art. 45 § 1 k.w.). Czyn bowiem miał miejsce w dniu 16 stycznia 2021 r., wszczęcia postępowania miało miejsce 18 lutego 2021 r., wyrok w II instancji zapadł zaś 19 marca 2024 r.

Zmiana wyroku Sądu I instancji w powyższym zakresie skutkowałą koniecznością uchylecia pkt. 2, 3, 5 i 6, a co za tym idzie również orzeczenia o karze łącznej.

Bezzasadny natomiast okazał się zarzut z pkt. 2 apelacji w zakresie przypisanego oskarżonemu występkowi opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu. Karę grzywny orzeczoną za przypisany oskarżonemu w pkt. 4 występki nie można uznać za karę raziącą niewspółmiernie wysoką. *Wymierzona została w dolnych granicach ustawowego zagrożenia w oparciu o przepis art. 37 a § 1 k.k.* Wojskowy Sąd Okręgowy wymierzając ją uwzględnił wszystkie okoliczności podnoszone przez skarżącego, które wiązały się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary, w tym dotychczasowy wzorowy przebieg służby oskarżonego, przyznanie się do winy i przeproszenie pokrzywdzonych. Słusznie przy tym sąd I instancji wskazał, że w okolicznościach sprawy czyn charakteryzował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Wniosek

Warunkowe umorzenie postępowania na stosowny okres próby, bez orzekania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym lub przy orzeczeniu tego zakazu jedynie na okres jednego roku	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny
---	--

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek o zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania był niezasadny, natomiast wyrok został zmieniony w zakresie czynu z pkt. 1 wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego poprzez uniewinnienie oskarżonego z przyczyn wskazanych powyżej. Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do warunkowego umorzenia postępowania w zakresie czynu z pkt. 4 zaskarżonego wyroku, uznając, że stopień winy oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu temu przeczy. Mimo nienagannego

przebiegu służby oraz przeproszenia pokrzywdzonych, stopień winy i społeczna szkodliwość czynu jakiego oskarżony się dopuścił, należy uznać za znaczny. Podkreślenia wymaga, że oskarżony będąc żołnierzem zawodowym znieważał funkcjonariuszy innych służb mundurowych, w celu zaniechania przez nich prawnych czynności służbowych. Jest to zachowanie dalece odbiegające od wzorców postępowania żołnierza.

Należy zwrócić przy tym uwagę na wewnętrzną sprzeczność apelacji obrońcy oskarżonego w tym zakresie. Z jednej strony bowiem obrońca wskazał, że zaskarżone rozstrzygnięcie obarczone jest rażącą niewspółmiernością orzeczonej kary grzywny, z drugiej zaś złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania względem oskarżonego – nie wskazując w treści zarzutu na błędną ocenę okoliczności, o których mowa w art. 66 § 1 k.k. Złożony wniosek nie odpowiadał więc treści podniesionego zarzutu.

1. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

1.

2. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot utrzymania w mocy

1. Sąd utrzymał w mocy rozstrzygnięcie co do czynu z pkt. 4 wyroku i *rozstrzygnięcia* o kosztach sądowych postępowania przed sądem I instancji.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

W zakresie czynu przypisanego w pkt. 4 wyroku skarżący zarzucił rażącą surowość orzeczonej w tym zakresie kary. Z uwagi na bezzasadność tego zarzutu w tej części utrzymano wyrok w mocy.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji*Przedmiot i zakres zmiany*

Zmieniono zaskarżony wyrok, w ten sposób, że:

uniewinniono oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego w pkt. 1 wyroku, co skutkowało uchyceniem orzeczenia w przedmiocie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (pkt 2 wyroku), rozstrzygnięcia o świadczeniu pieniężnym (pkt 3 wyroku), środka karnego o podaniu wyroku do publicznej wiadomości (pkt 5 wyroku) oraz uchycenia rozstrzygnięcia o karze łącznej (pkt 6 wyroku).

Zwięźle o powodach zmiany

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do ustalenia, że wbrew stanowisku Wojskowego Sądu Okręgowego mjr J. M. nie wyczerpał ustawowych znamion przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. Działając w granicach określonych w art. 433 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy uniewinnił oskarżonego od popełniania przestępstwa przypisanego w pkt. 1 zaskarżonego wyroku, z przyczyn wskazanych powyżej. Zmiana wyroku w pkt. 1 doprowadziła do uchycenia rozstrzygnięć z pkt. 2, 3, 5, 6 wyroku.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji**5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchycenia**

1.1.

☐ art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchycenia

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w
całości

☐ art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylecia

2.1.

Konieczność umorzenia postępowania

☐ art. 437 § 2 k.p.k.

*Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy
prawnej umorzenia*

3.1.

☐ art. 454 § 1 k.p.k.

4.1.

Zwięźle o powodach uchylecia

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>
-----	-----
1. KOSZTY PROCESU	
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>
1, 3	Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zakresie w jakim oskarżony został uniewinniony a wyrok uchylony w pkt 2,3,5 i 6 kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa. W pozostałym zakresie na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono mjr. J. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.
2. PODPIS	
SSN Małgorzata Bednarek SSN Igor Zgoliński SSN Paweł Kołodziejski	

[J.J.]

[ms]

